

Mười Bảy Tuổi

Mai anh đi rồi bé có buồn không

Mai anh đi nhớ bé vô cùng.

Đó là hai câu thơ tôi nhớ nhất trong bài thơ Ph đã chép gởi tặng tôi, khi Ph phải đi lên đường thi hành nghĩa vụ quân sự, lúc đó, tôi chỉ biết rằng ngày mai phải xa nhau, và ở Sài Gòn này, tôi lại mất một chỗ thân quen.

Trong ánh mắt của người con gái ở tuổi mười bảy của tôi, một tương lai thật đẹp, thật dễ thương đang ở phía trước vậy gọi tôi. Không biết có phải là yêu không? Khi biết được Ph đi xa, mọi cảnh vật trước mắt tôi nhòa nhạt, hình ảnh Ph cứ chìm dần, từ từ càng xa khuất. Tôi đã khóc thật nhiều, giọt nước mắt cho người tình hay người bạn? Vì tôi nghĩ rằng khó thể nào gặp lại được. Rồi mai đây, trong mỗi buổi tan trường về, tôi vẫn mãi đợi chờ một vóc dáng cao gầy thân quen, bàn tay vậy gọi, và tôi sẽ không còn thấy nụ cười chờ đón tôi trước cổng trường.

Hôm đưa tiễn, tôi khóc mãi. Bàn tay của Ph nắm chặt tay tôi. Trong nước mắt lòng tôi ấm lại. Tôi thầm nhủ. Ph ơi! Hãy giữ mãi phút giây này trong tim Ph nhé.

Mọi người đang lên xe chuẩn bị đi... Xe chạy, Ph ơi, xa thật rồi, tôi chỉ kịp nói với theo: "Nhớ viết thư cho H anh nhé". Đó là lần đầu tiên tôi gọi Ph bằng anh nữa xa lạ, nửa thân quen.

N bạn của Ph chở tôi chạy theo sau xe. Hai ánh mắt của chúng tôi cứ mãi nhìn nhau như không muốn tách rời.

Trên đường trở về nhà, mọi cảnh vật đều xa lạ với tôi. Tôi chợt giật mình vì cái vỗ vai của nhỏ bạn. Tôi và nó nhìn nhau, mắt đỏ hoe và từ đó hai đứa tôi cùng tâm trạng.

Một tuần trôi qua, tôi nhận được thư của Ph. Thư viết nhớ rất nhiều, nhờ Sài Gòn, nhớ nhà nhớ em, nhớ bạn bè, vì đó là lần đầu tiên Ph phải xa nhà. Khung cảnh mới, người bạn mới, sống trong khuôn khổ, kỷ luật. Ph bảo rằng tất cả sẽ quen thôi, vì quanh Ph những người bạn mới sống chung đơn vị có thể chia sẻ những vui buồn và nhất là Ph được học thêm nhiều kinh nghiệm sống ở đời.

Chủ nhật, tôi và các bạn đi thăm Ph, trong cảnh sinh hoạt của những anh "lính sữa" tất cả thức ăn "thăm nuôi" được bày ra giữa, chúng tôi ngồi chung quanh ăn uống, đàn ca... Các anh "lính sữa" cứ mãi mê kể cho chúng tôi (những đứa con gái) nghe đủ chuyện. Chiều hôm qua mọi người giành nhau tắm, giặt quần áo, cả đêm không ngủ được, nhớ và hồi hộp, chờ mong cho mau sáng... Kỷ niệm đó khó thể nào tôi quên được.

Ăn xong mọi người chia nhau đi dạo. Eo ơi! Tôi không ngờ rằng ở nơi quân trường Quang Trung lại có một con đường thật đẹp, dưới bóng hai hàng cây cao, đường dài hun hút, chỉ khác ở Sài Gòn là chúng tôi đi bộ.. Đi bộ thật là thú vị.. Tôi thấy mình nhỏ bé trước anh lính cao gầy khỏe mạnh. Ph dắt tôi đi đến một ngôi nhà gạch đỏ, những cặp tình nhân ngồi cạnh nhau tâm sự, lời nói thì thầm, cùng tiếng gió đưa những chiếc lá rơi xào xạc, khung cảnh thật dễ thương, êm đềm như bài thơ tình lãng mạn. Tôi chợt giật mình, thấy rằng tôi vẫn còn trẻ con lắm, Ph và tôi thích chỗ nào náo nhiệt hơn. Hai đứa tôi rời nhà gạch, đi đến "Quán lá" uống nước, ngoài trời nắng gắt, thỉnh thoảng có chút gió nhẹ lừa vào, ở nơi này bao nhiêu người đã đến rồi đi, và cũng chính nơi này đã cho tôi thật nhiều điều đáng ghi nhớ mãi.

Chiều chia tay, tôi không còn buồn nữa, cả bọn nói cười, chọc ghẹo nhau vang rền cả một góc trời. Ph bảo nhỏ tôi, ráng lo học đừng nhớ anh quá, rồi thi rớt đó nha. Ph cho tôi xem trong gấu quần, trên đầu gối, đây tên của tôi. Tôi mỉm cười, nhéo Ph một cái thật đau. Tôi nói: "Để H trong gấu quần rồi làm sao học hành gì được".

Trên đường về, một chút buồn chợt đến trong tôi, vì chiều nay, chủ nhật, Ph ơi, hẹn anh 168 giờ nữa nhé. Sau lần thứ năm gặp Ph ở Quang Trung, tôi đã lỗi hẹn với Ph. Vì bài vở quá nhiều, tôi phải học thi, hai

đứa chỉ liên lạc qua thư từ. Thời gian lặng lẽ trôi qua, có một hôm tôi thấy lá thư của Ph ở trong tay ba của tôi . Ba tôi nói: "Ba muốn rằng đây là lá thư cuối cùng con nhận được, con còn có rất nhiều việc để làm, hãy viết thư trả lời cho Ph, ba sẽ gọi giùm con". Tôi chỉ biết im lặng, làm theo lời ba tôi ...

Cách đây bảy năm, trong một buổi tối trứ mưa, tình cờ gặp Ph. Vẫn ánh mắt ngày xưa, nhìn nhau thật gần, nhưng hai đứa vẫn im lặng, thời gian đã lấy mất tuổi hồn nhiên của hai đứa tôi ... Mưa đã tạnh Ph đưa tôi về và chia tay, tôi đã biết gạch nối giữa chúng tôi là tình.

Và giờ đây dưới bóng những hàng cây cao ở Sài Gòn, chỉ có tôi bước đi đơn độc. Đã mười bảy năm trôi qua, tôi vẫn còn xao xuyến, và chợt mỉm cười khi hồi tưởng lại sự ngây ngô, thật thà, dễ thương của tuổi mười bảy con gái vừa mới lớn.